Ч. 126 Середа 9 (21) червня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Здоровле Цісаря. — Кабінетова кріза у Франциї. — Приїзд Драйфуса. — З сербско-турецкої границі.)

Цісар легко занедужав на т. зв. постріл, перестудивши ся в часї перегляду босаньского полку піхоти. Недуга не єсть цілком небезпечна і як доносять всі віденьскі часописи, Цісареви значно поліпшило ся, хоч лікарі не позваляють ще Достойному пацієнтови виходити з комнати.

Зложене нового кабінету у Франциї стрічає що раз нові перепони. Як звістно Поанкаре, котрому Любе повірив місию зложити кабінет, зрік ся, а тепер доносять, що й Вальдек-Руссо заявив Любетови, що не може приймити на себе повіреної єму місиї, бо не удало ся єму порозуміти ся з товаришами. Вальдек-Руссо хотів втягнути до свого кабінету дотеперішного міністра війни Кранца, аби запевнити собі підпору сторонництва Меліна. Однако Кранц рішучо відмовив і внаслідок того не хотіли вступити до кабінету Поанкаре і Дельом. Яко найповажнійших кандидатів на будучих президентів міністрів подають тепер: Делькассого і Сарріена. Однако не виключена річ, що Любе поручить утворене кабінету ще раз Поанкаромy. Внаслідок неудачі Вельдек-Руссо уважають в Парижи ситуацию за дуже поважну.

Париські часописи доносять, що приїзду Драйфуса до Бресту надіють ся в четвер або в пятницю. На случай, коли би корабель, що везе Драйфуса, появив ся в день, одержить зараз приказ, аби опізнив їзду, так щоби причалив до порту аж в ночи. Окремий поїзд, зложений з льокомотиви, службового воза і ваґона I-ої кляси для Драйфуса і супроводячого єго капітана, привезе Драйфуса до міста Рен. Жінка Драйфуса і адвокат Деманж мають просити будучого міністра війни о дозвіл повитати Драйфуса при єго приїздї. — Одна французка часопись одержала таку депешу надану вчера в Ст. Венсан: „Сфакс приїхав". „Сфакс" то корабель, що везе Драйфуса з Чортівского острова. Отже з того надіють ся, що Драйфус приїде до Бресту вже нині або завтра в ночи. Як гадають виїде напротив „Сфакса" на повне море торпедове човно і забере Драйфуса на свій поклад та висадить єго на берег десь далеко від пристани, на якімсь незнанім місци.

З Сербії доносять, що по кровавих борбах дня 16 і 17 с. м. на сербско-турецкій границі, в котрих брало участь войско турецке і Альбанцї, настав спокій. Напади Турків вже не повторили ся. Сербске правительство обсадило границю войском.

Новинки.

Львів дня 20-го червня 1899.

— **Іменованя.** П. Президент міністрів поручив старшому комісареви повітовому Ант. Ґродкому управу староства в Рогатині і іменував повітових комісарів: Юл. Федоровича, Ів. Вельцого і Володисл. Осолиньского старшими комісарями повітовими.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів у Львові перенесла почтового управителя Теоф. Косоногу з Закопаного до Заліщик.

— **П. Міністер судівництва** др. Рубер має прибути в недїлю дня 25 с. м. до Львова в товаристві секцийного шефа п. Реша, звідки виїде з радником Шкворном і інспектором судів всхідної Галичини п. Крісфельдом на візитацию окружних судів, при чім огляне нові судові будинки, які в послїдних часах побудовано. П. Міністер переведе також візитацию буковиньских судів. В Галичинї забавить 10 днів, а в подорожи буде єго супроводити п. Президент апеляциї др. Тхоржницкий.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені повернув передвчера до Львова.

— **Товариство ґімнастичне „Руский Сокіл у Львові"** складає сим прилюдну подяку передовсїм Вп. проф. Др. Смаль Стоцкому в Чернівцях за вихлопотане приступних услівій при видрукованю календаря виданого товариством на рік 1899, відтак тим Вп. Добродіям, котрі закупили більше число примірників сего календаря, а іменно: Вп. Загайкевич Володимир 30 примірників, Пак Іван 20 пр., Головка Григорий 15 пр., Косович Грицко 10 пр., Товариство ім. Шевченка 10 пр., (в розпродаж), а 2 пр. за готівку, по 10 пр. Ганкевич Юстин і Федорчук Ярослав, Демчина 8 пр., Флис Федько 5 пр., Лаврук Михайло 4 пр., по 3 пр. о. Мисик Василь і Шлемко Юрко, по 2 пр. Пак Ілько, Будзиньский Петро і Дроздяк Іван, дальше дякує тим Вп. Добродіям, котрі прислали

---

4)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Всї три мужчини злізли з воза, а Денис Вейман завів неспокійного коника до якоїсь валячої ся шопи, що на обійстю пана Мільзома служила за стацию і колесню.

Валентин Джернем оглянув ся. Коли лїпше придивив ся обійстю, міг докладнїйше розпізнати зариси запустілої хати.

Була то по правді хата не богато лїпша від темної нори і стояла на куснику пустого ґрунту, котрий ледви чи коли за людскої памяти був городом. З одного боку хати був широкий, очеретом зарослий і глубокий окіп, котрим болотниста вода збігала до ріки.

— Ну, годі менї похвалити Вашу домівку — відозвав ся капітан; — могла би бути привітнїйша.

— Авжеж — сказав на то Чорний Мільзом нїби трохи з гнївом. — Я приймив ся тої хати, бо всї єї бояли ся, так, що можна було єї за дармо дістати. Якийсь скупар сім чи вісім літ тому назад підрізав тут собі горло і від того часу хата стояла пусткою. Люди кажуть, що той скупар показує ся там часами о півночи. А я кажу, нехай собі ходить, аж єму навкучить ся. Менї то нїчого не вадить і не лячно. Ходіть до хати, капітане.

Мільзом отворив двері і завів свого гостя до хати, в котрій завдяки людскій забобонности міг безплатно мешкати.

Молода дївчина, котру Джернем видів в шинку, сиділа коло печи, де на валячім ся припічку горіло кілька полїнець. Она сиділа байдужно заложивши руки і дивила ся на огонь, але коли оба мужчини увійшли, подивила ся на них.

Она не повитала вернувшого батька нї найменшою ознакою любови, лиш дивила ся на него якимись дивно зацікавленим поглядом а відтак з виразом якоїсь важкої журби кинула оком на єго товариша.

— Емілїє, — відозвав ся Мільзом; — я привів з собою на вечерю Веймана і єго приятеля. Чим би ти нас приймила. Десь єсть кусень студеної печени, то я знаю, та й хлїб і сир; капітан має тут вино з собою; отже від біди будемо могли щось перекусити. — Поквап ся, дївче. Ти, видко, знов чогось надула ся; а ти чей повинна знати, що тим у мене нїчого не вдієш. — Чуєте, капітане —'додав він усьміхаючись, — коли схочете колись женити ся з якоюсь красавицею, то переконайте ся насамперед, чи она не поганої вдачі. То річ певна: чим красша женщина, тим скорше дідько в нїй сидить. Лагодьже, Емілїє, вечеряти а квап ся!

Дївчина вийшла до другої комнати і незадовго вернула з вечерою, на яку Мільзомова хата була богата. Куди она не повернула ся, водив капітан за нею очима жалуючи єї щиро. То була річ певна, що той брутальний Мільзом зле обходив ся з нею і він рад був з того, що мимо всїх перестерог Осипа Гаркера дістав ся до хати того якогось злодюги. Рад був з того, бо хотів вирятувати тоту хорошу дївчину, що не мала нізвідки нїякої помочи. Він єї не знав, лиш видів, що она красна, опущена, сама одна, і що над нею збиткують ся, і він постановив собі забрати єї звідси з собою та оженити ся з нею.

Того собі не розважив, чи она єго також любить. У него було на думцї лиш єї нещасливе положене і то, що то судьба призначила єго до того, щоби він єї вирятував.

Вечерю поставлено на розгойданім столї з грубих дошок і всї три мужчини засїли до неї. Валентин був заждав, аж сяде до вечері донька господаря дому, але она не поставила накриття для себе і очевидно не мала разом з ними вечеряти.

— Можеш лягати спати — відозвав ся Мільзом. — Ми будемо сеї ночи весело забавляти ся, а ти би нам лиш перешкаджала. А старий де?

Пішов вже спати.

— Дуже добре, а чим борше і ти підеш за єго примiром, тим лїпше. Добра ніч!

Дївчина не відповіла єму на то нїчого. Єї очи лиш на хвильку спочали на нїм поважним поглядом, як би хотіла єго щось спитати ся. Він, видко, був змушений щось відповісти на той погляд, як коли-б глубока повага тих великих, чорних очий мала над ним таку силу, що він їй не міг оперти ся.

— Сердить ся! — заворкотів Мільзом. — Якась примхувата дївчина!

Він взяв сьвічку і пішов за своєю донькою.

По старих, трохи поломаних сходах ішло

наддатки за календар, а іменно: Преосьвящ. Епископ Чехович 3 зр. в. а. по 2 зр. прилат о. Подолиньский, нотар Гординьский з Нового Села і лікар Др. Терлецкий з Рогатина, по 1 зр.: професори: др. Пулюй, Грушівский, др. Борисикевич і Дубравский, адвокати доктори: Окуневский, Дорундяк, Дембицкий і Озаркевич, лікарі доктори: Воєвідка, Брилиньский, Мерван і Литвинович, нотарі: Левицкий з Винник, Жуківский, Павлиш і Витошиньский, ад'юнкт судовий Масляк, бурмістр Паар, аптикар Височаньский. крилошанин о Билиньский, катихит о. Соневицкий, пароxи оо. Івановский, Скородиньский, Сінкевич Анатоль, аґент Дністра Глиньский; 50 кр. в. а. аґент Дністра Лещиньский, вкінци дякує всім тим 465 Вп. Добродіям, котрі прислали належитість за календар і сьвітлим редакциям Вістника літературного, Громадского Голосу, Народної Часописи, Діла і Руслана за поміщене оповіщень в справі календаря і просить тих 1001 Вп. Добродіїв, котрі огримали сей календар, а дотепер не заплатили, щоби зволили чим скорше прислати належитість, позаяк хочемо замкнути рахунки. Гроші просимо висилати переказом, котрий був залучений до кождого календаря. — За товариство гімн. „Руский Сокіл“ *Василь Мороз* за голову. *Володимир Лаврівский* справник.

Всіх тих 800 Вп. Добродіїв, котрі одержали виданий через мене календар „Соколъ“ на рік 1897, а до тепер не заплатили прошу, щоби зволили прислати належитість під адресою Львів Хорущина Ч. 7. *Володимир Лаврівский.*

— **Цьвіти а політика.** Підчас нападу на президента Любета в Отейль, мали противники француської републики, як звістно, білі звоздики в дірках від ґузиків. За то на послідних перегонах в Льоншан позакосичували ся републиканці в честь Любета позатикавши собі в дірки від ґузиків червоні рожі. Роялісти носили на торжествах в честь ґр. Шамборда білі цьвіти, головно білі звоздики в дірках від ґузиків, а дами носили білі лілії, котрі за велікі до дірок в мужескім одіню. Буляжисти уживали за відзнаку червоні звоздики, а звичай сей пішов з того, що якась пані Северін подала була ґенералови Буляжерови публично китицю червоних звоздиків, що викликало було загальне одушевлене. Бонапартисти вибрали собі за відзнаку фіялку. Німці, іменно же велякі почитателі кн. Бісмарка і цісаря Вільгельма І. носили в дірках від ґузиків синий цьвіт блавату. Відзнакою Японців і японьскої держави есть цьвіт хрізантемум (золотоцьвіт). Мало кому звістно, що й руска молодїж — хоч дуже нечисленна, уживала в шістдесяти роках за відзнаку синий цьвіт блавату, в Галичині з галузкою верби, на Буковині з галузкою бука. Характеристичне і то, що деякі „тверді політики“ між галицкими Русинами казали називати „руским цьвітом“ дуже звичайний в хащах бурян, званий декуди „перестрічем“ (Melampyrum, Wachtelweizen) очевидно длятого, що вершки сего буряну суть горою сино-фіолетові а сподом жовті, отже нібы то сино-жовті. В англійскій історії звістна „війна білої і червоної рожі“ — борба о пановане в р. 1452 межи Рішардом з йоркскої і Генрихом з лянкастерскої лінії родини Плянтаженетів (а назва сеї родини пішла від ростини званої дроком — planta genista); прихильники одної сторони носили білі, прихильники другої сторони червоні рожі. В парі з рускими „твердими політиками“ могли би може що до концепту станути прихильники арґентиньского директора Санта Роза, котрі за пояс затикали собі молоді шульки кукурузи, від чого названо їх меццальорес; слово то липило ся й до нині, але означає вже — ката. В 1884 р. основано в Англії політичний клюб, Primrose, котрого назва пішла від улюбленого льордом Біконсфільдом цьвіту первенця (ключики або божі пальчики — Primula, котрий по англійски назива ся Primrose).

— **Важне для подорожуючих в Карпати.** Ц. к. Дирекция зелізниць оповіщує: В цїли побільшення руху прогулькового до всхідних Бескидів, буде ся видавати в часі від 15 мая до 30 вересня 1899 карти поворотні II. і III. кляси, з 3-дневною важностию по цїнах знижених о 50% зі Львова, Стрия, Черновець, Коломиї, Станиславова, Тернополя (на Острів-Березовиця-Галич) і Потутор (на Галич) до всїх стацій лежачих на шляху Дора-Ворохта в слїдуючих днях і до слїдуючих поїздів особових: у Львові в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 317, 311 і 313 (поїзд ч. 313 не має в Станиславові безпосередного получення і буде ся видавати до згаданого поїзду карти лишень в часі від 1 червня до 15 вересня 1899), в неділї і сьвята до поїзду ч. 317; в Стрию в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 1211 і 1219, в неділї і сьвята до поїзду ч. 1211; в Чернівцях і в Коломиї в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 318; в Станиславові в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 3113 і 3111, в неділї і сьвята до поїзду ч. 3115 і 3111; в Тернополи і Потуторах в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом також в неділї і сьвята до поїзду ч. 3311. Карти поворотні будуть ся видавати в сьвята римо-кат. і греко-кат. обряду.

— **Убийство.** В ночи на понеділок за личаківскою рогачкою під Львовом напали на пастуха, що служить у якогось Тененбавма, три его товариші. Між нападеним і напастниками прийшло до борби, в котрій пастух скинув одного з напастників з пода на подвіре. Скинений упав так нещасливо, що погиб на місци.

— **Убийство в ваґоні.** Пані Радіво вертала з Мірамаре до Триесту з 13-лїтною донькою та 11-лїтним сином, що стояв при вікні і приглядав ся околици. Позад хлопця стояв якийсь подорожний, молодий, гарно одягнений мужчина і дивив ся також у вікно. Нараз залунав вистріл та хлопець повалив ся на землю у стіп матери. Заалярмовано поїзд. Він спинив ся, але убийник утїк. Коли его зловлено і відставлено до Триесту, показало ся, що то шалений. Зове ся Пах, є доктором хемії з Гамбурґа. Два роки вже стояв під кураtелею, тепер однак випущено его на волю, бо мав вже бути здоровий. Без сумніву допустив ся він того нового злочину в приступі нападу божевільства.

— **Помер** Віктор Дучиминьский в Камінці струмиловій дня 14 с. м. в 58-ім році житя.

Штука, наука і література.

— **„Да сьвятит ся Імя Твоє“** Молитвословець для молодїжи улож. о. Ом. Козаневичом Ч. сьв. В. В. Накладом видавництва побожних книжок Чина сьв. Василия В. в Жовкві.

Тая книжочка вийшла вже по другий раз і містить в собі всьо, що для молодїжи є по-

---

ся на гору, на поверх де були три чи чотири комнати до спаня. Та хата була первістно призначена до чогось иншого а не на селяньске ґаздівство. Комнати і сіни були досить просторі.

Тома Мільзом побачив дівчину, що она стоїть на горі над сходами, як би ще на когось чекала.

— А ти чого стоїш ще там на горі? — спитав він. — Чому не ідеш вже спати?

— А Ви чого привели сюди того мореплавця? — спитала дівчина не зважаючи на его питаня.

— А тобі що до того? Може би ти хотїла мішати ся до моїх інтересів? Я привів его сюди, бо він того хотів. Буде з тебе тої відповіди? Я привів его сюди, бо він має гроші до страченя та й есть в такім настрою, що готов би їх стратити. Ну, чи то ліпша відповідь?

— Авжеж — відповіла молода дівчина і з перестрахом видивила ся на него; — обігріє его, він відтак може розлютить ся а з того прийде до суперечки, як тої страшної ночи три роки тому назад, коли Ви привели були сюди якогось чужесторонного мореплавця; а що тому чоловікови тогди стало ся, то і сего не мине. Тату — відозвала ся нараз дівчина з пристрастним жаром — аби тому чоловікови нічого не стало ся, нехай собі іде звідси. Мені часом здає ся, що у мене таке тверде серце, як у Вас; але сей чоловік має довіре до нас. Не робіть ему нічого злого!

— Чому, абож то ми що злого маємо ему робити?

Емілія постояла хвильку мовчки спустивши голову і скривши лице в тіни; відтак нараз підняла голову і подивила ся жалібно на него.

— Тамтой другий! — сказала она з тиха; — тамтой другий! Я знаю що з ним стало ся!

— От, мовчи! — відповів на то Мільзом сердито; — чи гадаєш, що я тобі буду терпіти твою безглузду бесїду? Лягай та спи. Чим твердше будеш спати, тим ліпше.

Той гільтай вхопив свою доньку за руку і тягнув єї та пхав до комнати, котрої двері стояли отвором. Було то сумне місце, котре она називала своєю комнатою. Мільзом замкнув двері за нею ключем, котрий виймив з кишені а котрий годив ся до всїх дверий в домі. — Ну, тепер чей, ти моя співача птичко, вже будеш безпечна — замуркотів він. Відтак зійшов він на долину і вернув до свого гостя, котрого за той час Денис Вейман запрошував їсти і пити, а котрий в своїй добродушности і не дав ся довго просити.

— — — — — — — — — — — —

Опинивши ся сама одна в своїй комнаті, отворила Емілія Мільзом вікно. Виглянула на двір, де було так темно, що хоч очи виколи і підслухувала голоси тих трох мужчин, що були на долині. Від часу до часу було чути такий сьміх, що аж цїла стара і драптива хата ходила. Відтак сиділи всї тихо. Емі знала, що они грають в карти.

— Так, так — шепнула она сама до себе; зовсім так само як і тої ночи — насамперед голосна розмова і сьміхи; відтак — Боже мій! чи і тепер так закінчить ся, як закінчило ся тої ночи?

В німій розпуцї заломила руки і присїла коло отвореного вікна спершии головку до примурка.

Так сиділа бідна цїлими годинами на землї а холодний вітер дув понад єї головкою. Там в комнаті в долині було, здаєсь, все спокійно. Иноді дали ся почути голоси, але глухі і нїби осторожні, веселого реготаня вже не було чути.

На всході показала ся сїра смуга сьвітла — то перший знак, що вже зачинало вибирати ся на день.

— Ох! коби вже раз та ніч скінчила ся! — відозвала ся она сама до себе; — кобиж минула щасливо.

Ще дрожали її ті слова на устах, коли на долині голоси відозвали ся голоснійше і гнївливійше. Дівчина схопила ся зблїдла і почала дрожати. Ті розлючені голоси несли ся щораз голоснійше. Настала якась бійка; щось упало з лоскотом на землю; чути було, як забреніли побиті склянки. По тім щось задуднїло глухо і тяжко, що аж цїла хата затрясла ся і дерев'яні стіни захитали ся в самих підвалинах.

По тім упадку як би хтось лиш раз йойкнув, а відтак було чути, як хтось придушеним голосом розмавляв і осторожно шептав.

Вікно комнати, в котрій була Емілія, виходило на гостинець. З того вікна не можна було видіти окопа і ріки.

Она хотїла отворити двері від своєї комнати, але они, як она того здогадувала ся, були замкнені на ключ.

— Убили би мене, як би я схотїла вмішати ся і станути межи ними а їх жертвою, а я бою ся смерти.

Она кинула ся на свою нуждену постїль, так як стояла убрана і вкрила ся тонким, полатаним вкривалом.

В десять мінут опісля обернув хтось ключем в замку і чиясь рука отворила тихцем двері. Чорний Мільзом заглянув до комнати.

Сїре сьвітло свитаючого холодного ранка впало на бліде лице дівчини. Она мала замкнені очи, віддихала голосно і правильно.

— Спить — шепнув він до когось на дворі; спить як камінь.

Він відступив ся і замкнув двері за собою.

— — — — — — — — — — — —

Осип Гаркер працював пильно на кораблі „Пізарро“ і направа була вже около 4 цьвітня покінчена. Рано дня 5-го був корабель чистенький як зеркало, а Осип споглядав з гордостию на него, як чоловік, котрий має то чувство, що не дармо працював.

Він вбив собі в голову, що братя будуть перший день своєї стрічи обходити на хорошім,

трібне в щоденнім житю і в церкві. Є се провідник на дорозі побожности і набоженьства. На 224 стор. містить: Молитви повседневні — ранні, вечірні і часть катехизмову, молитви підчас Служби Божої приготовлене до сьв. Сповіди і Причастія, молитви до Найсл. Ісуса Христа, до Пр. Діви Марії, до Сьвятих та до Ангела Хранителя і инші. Дальше: Тропарі і кондаки 8 гласів, Службу Божу зі способом служеня до неї, Чин вечірні, утрені, і Пісни: підчас Служби Божої, Коляди, до Ісуса Христа і Преч. Діви. Крім того додано поазбучний спис імен Сьвятих з поданим днем Імянин.

Молитвословець сей апробований Митрополитальним Ординариятом, а Радою шкільною призначений для дітий шкільних печатано осібно для хлопців а осібно для дівчат. — Придає ся на премії для дітий та на подарки сьвяточні або на іменини. — Один примірник коштує брошурований, неоправлений 20 кр. Оправлений в полотно, з сухими витисками, з золоченим титулом, марморовими берегами 25 кр. Оздобно оправлений в полотно, з золотими витисками, з золотим титулом, береги червоні 30 кр. Оправлений в скірку, золоті витиски, береги золочені 60 кр.

На почту належить додати за 1 примірник 2 кр.; за 2 прим. 5 кр.; за 3—5 прим. 10 кр.; за 6 — 10 прим. 15 кр.; за 10 — 20 прим. 21 кр.; Хто бере більше як 20 пр. тому почту видавництво само оплачує. Звертаємо увагу, що треба виразно подати, чи для хлопців, чи для дівчат хто собі желає.

Відозва.

Родимці!

На основі статутів „Повітового Товариства кредитового, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою в Тернополи“, котре то стоваришенє зістало рішенєм тут. ц. к. Суду окружного з дня 15 цьвітня 1899 Ч. фірм. 284/99 в реєстр стоваришень заробкових і господарских вписане — відбули ся дня 11 мая 1899 року в присутности ц. к. нотаря, а при участи великого числа місцевої і замісцевої інтеліґенциї духовної і сьвітскої, міщаньства і селяньства — Загальні збори, на котрих вибрано в склад Ради надзираючої: Альойзия Добряньского, ц. к. судового совітника, яко предсідателя, о. Григория Чубатого рус. пароха зі Ступок якд містопредсідателя, Антонія Стахевича, купця, яко секретаря, Петра Рипнийского, професора ґімназияльного, яко заст. секретаря, а о. о. Северина Навроцкого і Евстахія Цурковского, яко членів Ради, вкінци учителя Юрия Ґецева, міщанина Стефена Бліхара і господаря Валенгого Левандовского, яко заступників членів Ради надзираючої. Так вибрана і уконституована Рада надзираюча іменувала того самого дня директорами о. Володим. Громницкого рус. пароха з Тернополя, Др. Станислава Чикалюка і Др. Северина Даниловича адвокатів рівнож з Тернополя, котра то Дирекция на засіданю 15 мая с. р. відбутім уконституовала ся в той спосіб, що першого зі згаданих висше вибрала директором управляючим, другого, директором касиєром, а третього, директором контрольором.

Вибрана Дирекция приступила до підготовляючих праць, закупила діловодчі книги і друки, зареєстровала свої підписи в Суді, уложила для себе потрібні реґуляміни, війшла з фінансовими институтами в зносини і заключила в тій цілі отвітні договори, взагалі здіжала все те, що після єї гадки було конечно потрібним до правильного введення в житє нової рускої институциї „Повітового Товариства кредитового в Тернополи“.

Сповнивши в той спосіб початок вложеної на себе задачі, рішила Дирекция разом з членами Ради надзираючої отворити сьвяточно ново основане Товариство дня 29 н. ст. червня с. р. в той спосіб, що о 9 годині рано буде відправлене в місцевім гр. кат. церкві Богослуженє, а о год. 11 рано відбудуть ся в сали засідань Ради громадскої збори, на котрих будуть виголошені відповідні до тої хвилі промови і реферати. З днем тим розпічне „Повітове Тов. кредитове“ свою діяльність, а всякі справи тогож будуть полагоджувати ся в канцелярії Товариства, тимчасово поміщеній в канцелярії адвоката др. Станислава Чикалюка при улици Сьв. Івана в годинах урядових від 8—12 рано і від 3—5 по полудни.

Дальший розвій сего нового товариства залежить від нашої суспільности, а именно о скілько она зрозумівши високу задачу тої фінансової інституциї для розвитку народного житя Русинів підопре єї численним приступленем в члени Товариства, льокованем своїх капіталів в касі товариства, взагалі підпиранем тої нової інституциї у всіх її змаганях і задачах. І тому то, ми — підписані члени ради надзираючої і дирекциї звертаючи Вашу увагу земляки на те, що нашою цілею єсть в першій мірі доставчати дешевого і легкого кредиту нашим селянам, як рівнож через користне льокованє відданих нам щадничих вкладок — збогачувати майно народне, — запрошуємо Вас сим, щобисьте передовсім прибули в дни 29 н. ст. червня с. р. на відкритє нашого товариства до Тернополя, дальше численно приступали яко члени з уділами, а вкінци віддавали нам з довірєм свої капітали до опроцентованя. В особенности просимо Вас, щобисьте звертали увагу селян на наше товариство, котре в першій мірі для них єсть заложене і поучили їх, що у нас користнійше єсть льокувати свої гроші і затягати пожички, як деинде в чужих, часто ворожих нам інституциях. Від вкладок буде уділяти наше товариство $4^{1}/_{2}\%$, від пожичок гіпотечних буде побирати 6%, а від пожичок векслевих і на скрипти без інтабуляциї $7^{1}/_{2}\%$. Єсли би хто з Вп. Земляків не міг лично прибути на відкритє нашого товариства, то просимо письменно зголошувати ся, евентуально прислати гроші під висше поданою адресою. Вписове виносить 1 зр., один уділ 10 зр. Порука трикратна.

Від вашого отже дорогі Земляки зрозуміня того, що в независимости економічній лежить будучність нашого, як впрочім і кождого иншого народу — залежить розвій нашого „Повітового Товариства кредитового в Тернополи“ — і тому сим віддаємо его вашій щирости і прихильности для народного діла. Нехай отже не буде в нашім повіті сьвідомого Русина, котрий би не належав до нашого товариства.

Тернопіль, дня 15 червня 1899.

Від Ради надзираючої „Повітового Товариства кредитового в Тернополи“.

невеличкім судні та й поробив всї приготовленя до пира, котрий мав бути тріюмфом свого рода.

О пів до дванайцятої в полудне згаданого дня явив ся Осип у Вейманові шинку. Він припускав, що братя зійдуть ся точно, але того не гадав, що кождий з них прийде ще перед дванайцятою.

В шинку було о тій порі дуже тихо. Шинкар стояв за шинквасом сам один і читав ґазету. Коли Осип увійшов, він глянув на него, але, здаєсь, не пізнав.

— Чи можна зайти до вашої розмовниці? — спитав Осип; — я ожидаю капітана Джернема і его брата. Они мають тут за пів години зійти ся зі мною.

— А вжеж, що можете зайти. О сій порі нема в розмовници нікого. Джернем — Джернем, кажете? Що то за Джернем? Я собі не пригадую такого імени.

— У Вас слаба память — сказав на то Осип; — Ви би чей могли собі пригадати Джернема, капітана корабля „Пізарро“, бо то нема ще й вісьмох днів, як він тут був зі мною. Він тут вечеряв, ночував, і вибрав ся досьвіта, хоч Ви наставали на него, щоби він тут лишив ся.

У нас буває через рік тілько капітанів та моряків, що я не можу спамятати собі їх імени — сказав Денис Вейман; але вже пригадую собі Вашого знакомого, коли розповідаєте про него; та й Вас вже пізнаю.

— Ну — відозвав ся Осип з сардоньским[1]) усьміхом; — мене не легко забути. Не богато таких горбатих як я. От дайте чарку руму, нехай випю на Ваше здоровле, а коли позичите мені ґазети, то за той час, що буду чекати, подивлю ся, що нового в сьвіті.

Осип пішов до малої комнати, а Вейман заніс єму туди ґазету і рум.

Била дванайцята година. Книговодець взяв ся чекати і надслухував чи не отвирають ся двері або чи не чути, що хтось іде. Вже було єму за довго чекати і надслухувати. Вказівка на годиннику, що показувала мінути, посувала ся поволи наперед. Він заєдно обертав ся до темного кута в комнаті, де стояв годинник. Так чекав він цілу годину.

Що то має ся значити? — думав він собі — Валентин Джернем обіцяв ся рішучо бути точно тут. А він преці так щиро любить свого брата. Певно не тратив би ані мінути, коли би знав, що стрітить ся з своїм братом.

Осип пішов знов до шинку. Шинкар придивляв ся цікаво адресі якогось листу, що наспів із заграниці.

— Чи Ви не казали, що Ваш приятель називає ся Джернем? — спитав він.

— Таже казав.

— То отсей лист до него. Лежав тут два чи три дні, але я забув на него аж до отсеї хвилї.

Осип взяв лист до рук. Він був адресований до Валентина Джернема, капітана корабля „Пізарро“ і мав також адресу шинку, котрий у мореплавців був улюблений, та наспів з Рога доброї надії.

Осип пізнав письмо Джорджа Джернема.

— От і розчарованє — подумав він собі обертаючи лист то сюди, то туди; — ще й не побачать ся знову. Капітан Джордж пустив ся мабуть на нові предприємства до Всхідної Індиї. Але що стало ся з капітаном Валентином? Піду під „Золотий хрест“ та подивлю ся, чи там нема єго може?

(Дальше буде).

[1]) Сардоньский сьміх, значить „глумливий“ або „гіркий, повен розпуки сьміх“ — порівнане, уживане ще стародавними Римлянами (sardonius risus), але звідки оно пішло, не знати; кажуть, що від якогось троячого зіля на острові Сардинія (sardonia herba — сардиньске зїле), котре по з'їдженю викликувало корчевий сьміх.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: З днем 15 червня с. р. одержав поїзд поспішний ч. 4 нове получене на шляхах зелізниці північної до Праги через Рящів-Оломуц-Тшібова (Böhm. Trübau) а то впаслідок заведеня нових поїздів особових ч. 1124 переходячих межи Преровом а Оломуцом, на разі лише до кінця вересня с. р.

Додаток XV. до тарифи особової для західних зелізниць льокальних. З днем отвореня руху на зелізницях льокальних Хрудим-Голїч і Раконїц-Мляц входить в житє додаток XV. до обовязуючих від 1 січня 1897 тариф і постанов тарифових для перевозу осіб і пакунків на зелізницях льокальних, позістаючих в заряді державы. Ціна 10 сотиків.

Телеґрами.

Відень 20 червня. Показує ся, що неправдиве було донесенє віденьских часописий о приїзді угорских міністрів до Відня. Міністри угорскі не лише не приїхали, але навіть нічого не чути, аби мали в найблизшім часі прибути до Відня.

Рим 20 червня. Як доносять, наслідник італїяньского престола з женою з'їдуть ся в однім норвежскім порті з цісарем Вільгельмом, з відки відтак разом поїдуть до північного пригірка. — На консистори в суботу папа іменував 11 нових кардиналів, між иншими горицкого архієпископа Міссію. Дальше прекопізував папа богато архієпископів і епископів, між ними на львівского митрополита Преосьв. Юліяна Куїловского і на станиславівского епископа Преосьв. Андрія Шептицкого.

За редакцию відповідає: Адам Крехонецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефон число 569).